

BINEVESTITORUL

Fondat de L. I. AVERBUCH. — Redactor: M. TARLEV.

Redacția și Administrația: **Sala „MIȘCAN”**

Chișinău, str. Gh. Lazăr No. 90. Basarabia—România.

Inscris Trib. Lăpușna sub No. 3472/1938.

„Ce frumoase sînt pe munți picioarele celui ce aduce VEȘTI BUNE, care vestește pacea, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mîntuirea“.
(*Isaia 52,7*).

„Duceți-vă în toată lumea și povăduiți VESTEA BUNĂ (Evanghelia) la orice făptură“.
(*Mar. 16,15*).

„Voi cari aduceți aminte despre Domnul, nu vă odihniți de loc“!

(*Isaia 62,6*).

„Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecăruia care crede: întâi a Iudeului, apoi a Grecului.
(*Rom. 1,16*).

Prietenii lui Iov.

Citesc și recitesc cuvântările prietenilor veniți să-l mîngăie pe Iov în nenorocirea lui.

E greu a găsi ceva rău în ele.

Ele conțin gânduri, pe cari le auzi dezvoltate la aproape fiecare adunare de credincioși:

„Numai cei ce ară fărădelegea și samănă nelegiuirea i seceră roadele. Aceia pier prin suflarea lui Dumnezeu, nimicîți de vîntul mâniei Lui... .. Aduți aminte, te rog, care nevinovat a pierit, cari oameni neprihăniți au fost nimicîți!“

Până aici Elifaz din Teman.

Bildad din Șuah, cel mai profund dintre cei patru spune:

„Tu, dacă alergi la Dumnezeu, dacă rogi pe cel Atotputernic, dacă ești curat și fără prihană, atunci, negreșit, El va veghea asupra ta.“ Dimpotrivă, „nădejdea celui nelegiuit va pieri.“ „Vino-ți în minte.“ „Da, lumina celui rău se va stinge.“ „Dumnezeu nu leapădă pe omul fără de prihană și nu ocrotește pe cei răi.“

Tofar din Naama este cel mai as-

pru față de prietenul său și în formă și în fond. După el, Iov nu-și dă seamă că Dumnezeu „nu-l răsplătește încă după fărădelegea sa“.

„Depărtează-te dela fărădelege“—i spune—„și nu lăsa nedreptatea să locuiască în cortul tău și atunci îți vei ridica fruntea fără teamă, vei fi tare și fără frică.“

În a doua și a treia cuvîntare a sa și Elifaz devine mai sever. El îl apostrofează pe Iov:

„Nelegiuirea ta îți cârmuește gura și împrumuți vorbirea oamenilor vicleni Ce este omul ca să fie curat? Și poate cel născut din femee să fie fără prihană? Dacă nu are Dumnezeu încredere nici în sfinții săi, dacă nici cerurile nu sunt curate înaintea Lui cu cât mai puțin ființa uricioasă și stricată, omul.“

Și apoi, pe șleau, un rechizitoriu întreg: „Luai fără pricină zăloage dela frații tăi, lăsați fără haină pe cei goi, nu dădeai apă omului însetat, nu voiai să dai pâine omului flămînd. Țara era a ta, fiindcă erai mai tare,

te așezai în ea, fiindcă erai cu vază. Dădeai afară pe văduve cu mâinile goale și brațele orfanilor le frângeai. Pentru aceia ești înconjurat de curse și te-a apucat groaza dintr'odată.“

Despre Elihu din Buz ni se povestește că s'a aprins de mânie împotriva lui Iov pentrucă zicea că este fără vină înaintea lui Dumnezeu:

„Tu ai spus în auzul meu și am auzit sunetul cuvintelor tale: sunt curat, sunt fără păcat, sunt fără prihană, nu este fără-de-lege în mine. Și Dumnezeu caută pricină de ură împotriva mea, mă socotește vrăjmaș al Lui. . . . Iți voi răspunde aici că n'ai dreptate. . . . Dumnezeu dă omului după faptele lui, răsplătește fiecărui după căile lui. . . . Iov își deschide gura degeaba și spune o mulțime de vorbe fără rost.“

Tot lucruri foarte juste și foarte drepte, nu?

Când colo, citim la urmă că mânia lui Dumnezeu s'a aprins împotriva acestor prieteni ai lui Iov, pentrucă n'au vorbit de El așa de drept ca Iov. „Drept ca Iov“, care în imprecățiunile sale contra lui Dumnezeu frizează câteodată blasfemul! N'au vorbit „drept ca Iov“ care a afirmat nici mai mult, nici mai puțin decât că „Dumnezeu râde de încercările celui nevinovat, pământul este dat pe mâna celui nelegiuit. Tie, Dumnezeu, îți place să chinuști și disprețuști făptura mâinilor Tale, în timp ce faci să îți strălucească bunăvoința peste sfatul celor răi!“

Dacă astăzi cineva ar fi în situația lui Iov și ar vorbi ca acesta, iar alții i-ar răspunde cum au răspuns prietenii lui Iov, fiecare din noi, pe semne, că acestora din urmă ar fi dat dreptate.

Nu astfel Dumnezeu, precum văzurăm!

Și începutul cărții lui Iov ne lămurește de ce frumoasele predici morale și filipicele contra nelegiuiților ale lui Bildad și celorlalți nimereau tot timpul cu oștea în gard.

E că, dacă Iov suferea într'adevăr cumplit, nu era însă și nelegiuit. Înaintea lui Dumnezeu era socotit „curat la suflet și fără de prihană“, chiar dacă într'un caz sau celalt va fi săvârșit păcate ca acelea de care'l învinuște Elifaz.

Cât despre cuvintele de revoltă izvorite din pieptul lui Iov în momente de insuportabilă durere noi oamenii știm câteodată să ținem seamă de circumstanțe și să lăsam neobservate astfel de cuvinte. Il credeți pe Dumnezeu mai puțin mărinimos decât noi?

Iov e o excepție. Știm ce a gândit despre el Dumnezeu.

În cazul altora cari sufăr nespuse, a unor oameni și popoare întregi indurerate nu știm opinia lui Dumnezeu.

Dar trebuie să ne punem mereu întrebarea: Nu cumva cădem și noi adesea în păcat împrecându-i și mustărându-i, cum o facem adesea, luând suferințele lor excepționale drept dovada unor păcate excepționale?

Univ. S. n. i. a. făcuf așa niciodată.

O discuție în jurul cazului unui orb din naștere: Ucenicii îl întreabă pe Mântuitor: „Iovățătorule, cine a păcătuit, omul acesta sau părinții lui, de s'a născut orb?“ Isus a răspuns: „Nu a păcătuit nici omul aceasta, nici părinții lui; ci s'a născut așa, ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.“

Nenorocirea unui om nu este deci dovada unui păcat al acestuia!

Sau când au venit unii și au povestit lui Isus despre măcelărirea unor galileeni de către Pilat: „Credeți voi?“ —le-a răspuns Isus— „că acești galileeni au fost mai păcătoși decât toți ceilalți galileeni pentrucă au pățit astfel? Eu vă spun: nu; ci dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel.“

„Sau acei optsprezece inși peste cari a căzut turnul din Siloam și i-a omorât, credeți că au fost mai păcătoși decât toți ceilalți oameni, cari locuiesc în Ierusalim? Eu vă spun: nu; ci dacă nu vă pocăiți toți veți pieri la fel.“

Conceptia mecanistă: fapta bună—

răsplata, păcatul—pedeapsa, nu este a lui Isus. În realitate lucrurile sunt mai complicate. Orașe întregi nelegiuite pot fi scăpate de dragul a zece drepti cari ar locui în mijlocul lor (Gen. 18), iar în alte cazuri dimpotrivă Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Voi nimici cu desăvârșire din mijlocul lor *pe cel neprihănit și pe cel rău*“ (Ez. 21,3) și apoi nu sunt oare suferințele lui Isus cel fără de vină, cel mai mare titlu de glorie al creștinismului?

Din pilda prietenilor lui Iov, din cuvintele lui Isus să tragem învățături:

Poporul evreu este supus astăzi în unele țări la mari suferințe. Aceste suferințe sunt—credem noi—urmarea faptului că la vremea sa el l'a respins pe Isus și stăruie în această atitudine încă acum.

Dar să nu confundăm urmarea unui fapt săvârșit cu pedeapsa pentru el.

Când Dumnezeu a făgăduit evreilor că în caz de ascultarea a poruncilor Lui vor avea parte de belșug, siguranță și fericire în țara lor, le-a pus în vedere numai consecințele firești pe cari le are pentru un popor faptul de a se purta în masse compacte cu frica lui Dumnezeu.

Dar suntem desigur de acord cu toții că nu această bună—stare promisă avea să fie răsplata. Răsplata pentru cel credincios doar nu este mai

multă mâncare pe pământ, ci viața veșnică!

Tot așa blestemele din Deuteronom nu sunt pedepse. Ele sunt iarăș numai înștiințări despre urmările firești ale nesupunerii față de Dumnezeu. Pedeapsa vine și ea abia după moarte.

Acestea înțelese, este clar că dacă suferințele de astăzi ale poporului evreu sunt urmarea atitudinii sale față de Isus, ele nu sunt însă o pedeapsă dela Dumnezeu.

Nicăeri nici Isus, nici apostolii nu vorbesc de o asemenea pedeapsă,

Știm pedealtăparte din biblie însăș că Dumnezeu iubește poporul său cu o iubire veșnică. Știm că nu l'a lepădat. Trăim cu ochi deschiși în lume și vedem că dacă „toți am păcătuit“, și evrei și ceilalți, ar fi greu să se dovedească de cineva că evreii au păcătuit mai mult decât alții.

Cu ce măsurătoare vrei să măsoari dacă respingerea brutală, dar francă a lui Isus este un păcat mai mare decât o acceptare a lui pur formală?

Și atunci, să nu cădem în păcatul prietenilor lui Iov!

I spunem poporului evreu întreaga noastră părere, fără înconjur. I strigăm: **Intoarceți-vă!** Dar, în suferințele sale, suntem fără rezerve alături de el.

Impreună cu el, aducem înaintea tronului lui Dumnezeu cauza acestui popor năpăstuit pe nedrept.

R. Wurmbrand.

O plimbare în Hyde Park.

În capitala Angliei, Londra, se află o grădină mare și frumoasă, numită Hyde Park. Ea e situată în cartierul cel mai bogat și elegant al Londrei. Din când în când, fac câte o plimbare în această grădină. Mii și zeci de mii de oameni, mari și mici, petrec în timpul verii la aer curat. Unii stau pe bănci și scaune, iar mulți se plimbă sau stau culcați pe iarba frumoasă, sub pomii sau pe câmpul liber.

Intr'o parte a parcului, se află un drum foarte larg pentru cei ce se plimbă. Aci vin diferiți oratori și în fiecare zi puteți auzi felurite predici și cuvântări. Îndeosebi Duminica vine un public numeros și deaceia vin și mulți oratori. Ei se urcă pe niște platforme speciale sau pe scaune aduse de ei. În jurul fiecăruia orator se formează un cerc mic sau mare. Toți acești oratori strigă în gura

mare, ca să fie auziți din departare. De multe ori poți vedea persoane în mijlocul drumului cari vorbesc, cum s'ar zice, în vânt. Oamenii trec pe lângă el, dar el vorbește și strigă, vorbește și strigă... Insfârșit se oprește un ascultător, după aceea al doilea, și pe urmă al treilea și astfel se formează un cerc.

De multe ori am mers la toți acești oratori, ca să aud despre ce se vorbește și cum ascultătorii ascultă vorbele lor.

Iată-i oratorii politicieni, cari critică cu înverșunare pe partidele politice, dau sfaturi pentru îmbunătățirea stării actuale a lucrurilor. Lângă aceștia stă un preot catolic și argumentează, că numai prin biserica catolică se poate intra în rai.

Mai departe stau comuniștii-troțchiști și staliniști cari predică „invățătura“ lor, cum se poate face un rai în această lume-iad.

Mai departe o domnișoară dela științisti explică cum se capătă fericirea prin credința științifică(?) și că nu există nici boli, nici moarte, ci toate aceste sunt numai lucruri aparente.

Mai departe stă un sâmbătar și argumentează, că cine dorește să aibă viața vecinică, trebuie să păzească sâmbătă și să nu mănânce carne de porc.

Lângă acesta stă un vorbitor dela evreii englezi, ziși „Britische Izraelitn“ și dă dovezi sigure(?) că națiunea engleză se trage din cele zecé seminții ale lui Israel și Regele Angliei e din casa lui David și șade pe tronul lui David.

Mai departe stau sioniștii, arătând că partidul lor aduce fericirea poporului Israel și chiar pentru alții, și, că ei doresc să aducă pace și liniște pe pământ.

Iată pe un orator spiritist, dovedind că exista vecinicia, că morții trăiesc, și această se poate vedea în seansurile lor, când mediumul lor chiamă pe cei morți și discută cu ei. Vre'o doi-trei oameni cari sunt cu vorbito-

rul acestei secte, au chiar o înfățișare de niște morți.

Puțin mai departe, într'o cotitură, se vede un cerc destul de mare, în mijlocul căruia stă un om negru și vorbește cu inflăcărare. Are o înfățișare și haine de african: pe cap o pălărie cu pene mari, în mâni 2 drapele și strigă foarte tare. Din vorbirea lui se vede că el este un domnitor al Africei, pe care africanii l-au izgonit, fiindcă el s'a căsătorit cu o femeie albă. El e un om foarte iscusit și știe cum să convingă mulțimea, care ascultă cuvintele lui cu mare atențiune.

Încă un cerc mare este acolo, unde puteși vedea diferiți oameni, diferite fețe, tineri și bătrâni. De acolo nu se aud vorbiri, ci cântări. În mijlocul stă un englez bătrân, cu părul cărunt, care a pășit peste 70 ani. El dirigează cu un bățșor negru, cântând imnuri duhovnicești, unul dupa altul, despre Dumnezeu, despre Isus Mesia, despre suflet, despre lumea această și cea viitoare. Publicul care e strâns în jurul lui cântă după el, cu toate că unii din acești cântăreți-imitatori nu prea sunt oameni cu religie, și totuși ei cântă. Când vezi toate acestea, e greu să te abții și, vrând-nevrând, începi să cânti aceste imnuri duioase de mulțumire și slavă. Se creiază o atmosferă curată, curățită de zgura vorbitorilor celor fără Dumnezeu. Măcar, că cântul acestor oameni nu este după regulile muzicale, totuși cântările se unesc într'un răsuneț armonios și chiar mulțimea păsărilor cari zboară acolo, se opresc pe ramurile copacilor lângă acest cerc și acompaniază cântarea cu ciripitul lor frumos. Astfel se contopesc împreună glasurile oamenilor și a păsărilor, și foșnitul pomilor verzi, toate împreună într'un acord frumos, într'o cântare de mulțumire către creatorul cerului și a pământului.

Numai în timpul pauzelor mici între o cântare și alta, se izbește în atmosferă strigătul celor ce nu cu-

nosc pe creatorul lor și nu simt dulceața fericirii care vine din cer. Strigătul și zgomotul lor introduc un fel de disonanță, ca pereții reci de piatră ai clădirilor din stradă, cari se văd prin pomii frumoși și verzi ale parcului Hyde Park. Pe lângă aceste și zgomotul asurzitor al automobilelor, cari aleargă în toate direcțiunile, nu poate împiedica armonia creaturilor vii, cari slăvesc pe Dumnezeu. Parcă să evidențiază, că toate descoperirile și invențiile oamenilor, cu întreaga lor de-

șertăciune, doresc să innăbușe răsunetul care se înalță din inimile acestora, cari doresc să slăvească pe Dumnezeu și cari au recunoscut în Mesia-Hristos pe Tatăl lor ceresc, Acela care era mai presus de toate. Numai Dumnezeu milii și al iubirei întinde încodată mâinele Sale către omul căzut și prin trimișii săi adevărați invită și cheamă la El pe copiii Săi pierduți, ca să se întoarcă la El.

L. I. Averbuch.

Mâna lui Dumnezeu.*)

Una din cele mai plăcute îndeletniciri ale unui suflet născut din nou este urmărirea amestecului lui Dumnezeu în împrejurări și întâmplări, în cari un om firesc nu vede decât un noroc orb sau o soartă nemiloasă. Câteodată se întâmplă că lucrul cel mai reînsemnat ajunge un inel de căpetenie într'un șir de împrejurări, pe cari Dumnezeu cel Atotputernic le întrebuițează în desfășurarea planurilor Sale minunate. Astfel, de pildă, în capitoul 6 din cartea Esterei, stilul 1, se vede un împărat păgân, trecând o noapte fără să poată dormi; fără îndoială, un lucru destul de obișnuit pentru el și pentru mulți alții; și, cu toate acestea, chiar această împrejurare ajunge un inel însemnat în lungul șir de întâmplări dumnezeiești, pe cari îl vedem sfârșindu-se prin minunata izbăvire a sămânței asuprite a lui Israel. Tot așa și cu fiica lui Faraon în plimbarea ei pe malul râului. Nici prin gând nu-i trece că și ea va lua parte la împlinirea planurilor „Domnului Dumnezeu lui Evreilor!“ Cât de puțin se gândea ea că acest copil, care plângea în sicrișul de papură, era unealta aleasă de Dumnezeu să zdruncine Egiptul până în temelii! Cu toate acestea, așa a fost. Și astfel se adeverește ce zice psalmistul: „Omul Te laudă chiar și în

mânia lui, când Te îmbraci cu toată urgia Ta“ (Ps. 76. 10)

„Atunci sora copilului a zis fetei lui Faraon; „Să mă duc să-ți chem o doică dintre femeile Evreilor, ca să-ți alăpteze copilul?“ „Du-te“, i-a răspuns fata lui Faraon. Și fata s'a dus și a chemat pe mama copilului. Fata lui Faraon i-a zis: „la copilul acesta, alăptează-mi-l, și îți voi plăti“. Femeia a luat copilul și l-a alăptat. Copilul a crescut, și ea l-a adus fetei lui Faraon; și el i-a fost fiu. I-a pus numele Moise (scos), „căci“, a zis ea, „l-am scos din ape“ (Cap. 2. 7—10). Aici își găsește întreaga răsplătire credința mamei lui Moise. Satana este zdrobit și înțelepciunea minunată a lui Dumnezeu este arătată. Cine și-ar fi închipuit că acela care zisese: „Dacă este băiat, să-l omoriți și încă: „Să aruncați în râu pe orice băiat care se va naște“, să aibă la curtea sa pe unul din acești băieți, și încă un astfel de „băiat“! Dracul a fost biruit prin înseși armele lui, întrucât Faraon, de care voia să se slujească Satana pentru nimicirea planurilor lui Dumnezeu, a fost întrebuițat de Dumnezeu pentru hrănirea și creșterea acestui Moise, care trebuia să fie unealta lui Dumnezeu ca să zdrobească puterea Satanei. Intr'adevăr, „minunat este planul Lui, și mare este

*) Extrageri din „Gânduri asupra Exodului“.

înțelepciunea Lui“ (Isaia 28. 29). Să ne încredem în El cu mai multă tărie; și atunci cărarea noastră va fi

mai fericită și mărturia noastră pentru El mai puternică și mai plină de rod.

Viața în sala „Mișcan“ din Chișinău.

În intervalul de timp, dela apariția ultimului număr al revistei noastre până în prezent, credincioșii și lucrul Domnului din sala „Mișcan“ au trecut prin momente de bucurii și prin momente de încercări.

Sora Fanea Șuster, după grele suferinți, a trecut la Domnul. Ea a locuit în grădina pe lângă cimitirul fraților Evrei. De câteva ori a fost internată la spital, se întorcea cu durerile alinate, dar nu vindecată. „O, de m'ar lua Domnul, ca să se termine durerile; vreau să trec la Domnul Isus“ spunea sora. Văduva și fără rude, dar Domnul a avut grijă de ea. Frații și surorile, Evrei și neevrei, au contribuit la întreținerea ei, la îngrijirea ei în timpul suferințelor, acasă și în spital. Aci, în spitalul Evreesc, ea mărturisea pe Mântuitorul Isus bolnavilor din jurul ei și personalului spitalului. Se mirau de credința unei evreice în Mesia—Hristos, dar aveau respect, simțind că sora aceasta posedă ceva foarte prețios—credința într'un Dumnezeu viu și Mântuitorul Isus, Care poate muta din lumea suferințelor în împărăția cerească, și tocmai aceasta lor le lipsea.

Ultima dată a plecat sora la spital. În ajunul ultimei nopți, seara, două surori au vizitat-o. Au luat rămas bun dela ea, iar a doua zi dimineața, când una din surori a venit s'o viziteze, ea era deja la Domnul. Sora a trecut în vecinicie, parcă ar fi adormit, deoarece nici bolnavii din jurul ei, nici personalul spitalului n'au știut când și-a dat sufletul în brațele Domnului. „*Ferice de morții, cari mor în Domnul*“.

Înmormântarea a fost interesantă. Trupul neînsuflit a fost adus la ca-

sa de rugăciuni a Comunității Evreilor-Creștini. Evreii, aflând despre înmormântarea unei evreice—veneau să vadă „ceremoniile noastre“. Cu ocazia aceasta mulți evrei au auzit Evanghelia. Drumul până la cimitir trece prin tot orașul. În urma baldachinului urmau copiii, după ei surorile, frații și prietenii. Pentru Chișinău era o priveliște curioasă. Pe strada s'a cântat în limba evrească și românească. Minunat lucru: pe străzile Chișinăului răsunau cântări evrești spre slava Mântuitorului Isus Hristos. Mulți alergau să vadă, să asculte! Unii văzând liniștea și rânduiala și atâta lume, ziceau: „O, aceasta trebuie să fie vre'o damă bogată!“ Ei au avut dreptate, căci Domnul Isus a spus: „*Adevărat vă spun că nu este nimeni, care să fi lăsat casă sau frați sau surori sau tată, sau mamă, sau nevastă, sau copii, sau holde, pentru Mine și pentru Evanghelia, și să nu primească acum, în veacul acesta, de o sută de ori mai mult: case, frați, surori, mamă, copii și holde, împreună cu prigoniri, iar în veacul viitor, viața vecinică*“ (Marcu 10: 29-30).

La cimitir, în fața mormântului deschis, frații bătrâni, Evrei și neevrei, au predicat despre viața vecinica în Hristos. Mormântul este ultima stațiune pe pământ. Unii se apropie de el cu înțeleală, alții merg mai încet,—însă toți mergem și ne apropiem de el, nimeni nu poate înconjura aceasta „stațiune“ în călătoria noastră pe pământ. Întrebarea se pune: unde-ți vei petrece vecinicia, după ce ai ajuns la ultima „stațiune“ a vieții tale pământești? Hristos a zis: „*Eu sunt învierea și viața. Căci cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi*“.

Iubirea lui Hristos ne îndeamnă să avem împărtășire unii cu alții. Aceasta iubire am simțit-o, când ne-au vizitat doi frați: unul, misionar englez, care lucrează în misiunea scoțiană printre evrei și altul, german, care deasemenea lucrează în via Domnului printre Evrei. Domnul ne-a dat prilejul să ne cunoaștem unii pe alții. Vizita lor a fost tocmai în zilele de sărbătorile evrești. Ei au luat parte la o singură adunare, predicând și vestind pe Mântuitorul evreilor. După terminarea adunării frații, surorile și copiii au rămas să petrecem timpul în bucuria împărtășirii frățești. Frații au rămas bucuroși de tot ce au văzut, iar noi mulțumim Domnului și copiilor lui Dumnezeu, cari ne vizitează și ne îndeamnă la biruință în Hristos.

După acești doi frați au venit să ne viziteze fr. și s. Neamțu din Verești. Au stat în mijlocul nostru o săptămână și ne-am bucurat din belșug. Fratele Neamțu—român, iar soția lui, sora Fanea—evreică, dar în Domnul Isus „nu este nici ludeu, nici grec“. Fratele lucrează în via Domnului și a suferit pentru Domnul, iar soția îl ajută și îngrijește de copii și câminul familiei. Dulci și frumoase amintiri au rămas în urma vizitei acestor copiii sinceri ai lui Dumnezeu. Domnul să-i călăuzească mai departe.

Ultimul oaspete a fost un frate din Sibiu. A stat două zile, Sâmbătă și Duminică. El nu s'a așteptat să vadă ceea ce a văzut. I-au plăcut îndeosebi

copii. Și cui să nu-i placă lucrul minunat, cum copiii-evrei cânta cu înflăcărare despre Isus Hristos. Orice copil al Dumnezeu se bucură de așa ceva, iar pentru noi este o încurajare, ca să muncim tot, mai mult în ogorul Evangheliei printre Evrei.

În ziua sărbătoarei evrești „Simhas Toiro“ (bucuria legii) am avut o frumoasă adunare. Copiii, cîorul copiilor împreună cu orchestra a slăvit numele Mântuitorului, pricina tuturor bucuriilor. După adunare au rămas părinții, copiii lor, unii prieteni și frați și surori ca să petrecem în bucuria împărtășirii frățești. Surorile au pregătit o mică gustare, în timpul căreia copiii și orchestra a cântat în diferite limbi psalmi spre slava Mântuitorului Isus. Toți cei prezenți și-au manifestat o deosebită iubire față de scumpii noștri frate și sora Averbuch, printr'o scrisoare comună, iscălită de toți, mic și mare. Ne doare, că ei lipsesc din mijlocul nostru, dar totodată ne bucură faptul, că Domnul îi binecuvintează din belșug în lucrul Domnul la Londra. Dușmanii s'au gândit să-ne facă rău, dar Dumnezeu este acelaș, care a fost cu Iosif, când frații l-au vândut. Biruința este a lui Dumnezeu și va veni timpul, când toți vor striga cu frații lui Iosif: „am fost vinovați față de fratele nostru, căci am văzut suferința sufletului lui, când ne ruga, și nu l-am ascultat!“. „Isus Hristos este acelaș ieri și azi și în veci!“.

◆ **Londra-Anglia.** În zilele de „Sucoth“ (sărbătoarea corturilor) a avut loc în Misiunea Barbican o sărbătoare frumoasă sub conducerea fratelui L. I. Averbuch. După adunarea care se ține regulat în fiecare Sâmbătă la ora 5 p. m. (tot sub conducerea fratelui Averbuch), au rămas membrii „agudath achim“ (unirea frățească) organizată de fr. Averbuch și care e compusă din evrei credincioși în Mesia și prieteni ne-evrei. La această sărbătoare au fost invitați și evreii, cari nu vizitează adunările misiunilor. Publicul a luat loc în jurul meselor pregătite. După ce au fost cântate imnuri de laudă în ebraică, idiş și englezește, fr. Averbuch a ținut o cuvântare cu traducerea în englezește de fr. Ludovschii, despre sărbătoare „Sucoth“. El a

arătat că acuma poporul evreu n'are sărbătoarea „sucoth“, după cum e scris în lege, căci nu este templul, nici preoții, nici jertfe. Dar Dumnezeu a ridicat cortul dărămat prin Mesia Fiul lui David, care s'a jertfit pentru păcatele lumii. În acest cort se pot uni atât evreii cât și alte popoare într'o iubire frățească. ca să trăiască în fericire, în pace slăvind pe Dumnezeu. După cuvântarea au fost înălțate rugăciuni de mulțumire. Surorile au pregătit mesele cu o mâncare gustoasă și într'o adevărată împărtășire frățească am petrecut două ceasuri. Timpul a trecut înobservat Oaspetii s'au simțit așa de bine că cu greu s'au despărțit unii cu alții. Se poate spune împreună cu David: „Ce plăcut și ce dulce este să locuiesc frații împreună“.

EXTRAGERI DIN TALMUD *)

Chipul lui Moise.

Toată lumea a fost zguduită și mirată de minunea Exodului. Numele lui Moise era auzit pretutindeni. Vestea despre această minune a ajuns până la înțeleptul împărat Arabistan. A chemat împăratul pe cel mai renumit pictor și porunci să plece la Moise și să picteze fața lui. Când pictorul se întoarse, împăratul chemă pe toți înțelepții și cunoscătorii științei fiziognomice și le-a propus să găsească după chipul lui Moise, calitățile, virtuțile și obiceiurile lui, și în ce se ascunde puterea lui minunată

— Împărate! — răspunse înțelepții, — chipul acesta aparține unui om brutal, îngâmfat, lacom de avere, cuprins de toate viciile, care exista pe pământ.

Împăratul s'a revoltat de aceste cuvinte.

— Cum! — strigă el — se poate, ca astfel de om să facă așa minuni?

S'a încins o ceartă între înțelepți și pictor. Pictorul susținea că chipul lui Moise este corect, iar înțelepții țineau cu tărie, că caracterul lui Moise este definit fără greș după chipul pictat.

*) Tălmăciri sucite și schimonosirea Cuvântului lui Dumnezeu.

Înțeleptul împărat a hotărât să controleze această contradicție, și personal a plecat la Moise.

Îndată, ce împăratul văzu pe Moise, se convinge, că chipul lui este făcut foarte bine și exact. Întrând în cortul lui Moise, împăratul a ingenunchiat și s'a închinat până la pământ și a istorisit despre cearta între pictor și înțelepți.

— Înainte de a vedea fața ta, — spuse împăratul, — am crezut că pictorul n'a făcut bine chipul tău, căci înțelepții mei sunt mari cunoscători ai științei fiziognomice, iar acum am convins că ei sunt oameni fără nici-o valoare și înțelepciunea lor este o deșărtăciune

— Nu, — răspunse Moise, — nu este așa: și pictorul și înțelepții sunt oameni foarte iscușiți. Să știi, că toate viciile, despre cari îți spuneau înțelepții, au fost moștenite prin ființa mea, fizică și poate într'o măsură mult mai mare decât au fost determinate după chipul meu. Dar după îndelungate și încordate eforturi ale voinței, am biruit și am înăbușit în mine tot răul, până ce virtuțile au devenit a doua mea natură. Cu aceasta mă simt mândru!

Copiii lui Dumnezeu, cari vor fi îndemnați de Domnul să ajute lucrul Evangheliei printre Evrei, pot trimite darurile benevole (cât de mici) pe adresa Comunității Evreilor-Creștini:

**ISAAC TRACHTMAN, sala „MIȘCAN“ str. Gh. Lazăr 90,
Chișinău-Basarabia-România.**

Inștiințare.

Abonații revistei noastre sunt înștiințați că plata pentru revistă se va face în viitor prin daruri benevole.

Daruri benevole pentru revistă și alte lipsuri în via Domnului, se pot trimite pe adresa redacției.

**Adresa: D-lui I. Trachtman,
str. Gh. Lazăr No. 90,
Chișinău, Basarabia, România.**

SERVICIURILE DIVINE

ai Comunității Evreilor-Creștini

au loc în fiecare:

SAMBĂTĂ, DUMINICĂ și MIERCURI

la ora 7 seara

în localul său propriu după adresa:
sala „MIȘCAN“ str. Gh. Lazăr No. 90
Chișinău—Basarabia—România.

Intrarea liberă.